

KARMICKÉ INTIMITY

Nerad bych, kdyby se mi nerozumělo v jednom bodě, o němž se zde v našich večerních úvahách včera hovořilo, a přece se mi zdálo při jednom hovoru, k němuž se mnou dnes došlo, že by se snadno mohlo vloudit nedorozumění. Je samozřejmě přirozené, že tyto věci, které souvisejí s intimitami naší karmy, se těžko dají naformulovat do slov, a že velmi snadno jedno nebo druhé nemůže být úplně jasně pochopeno napoprvé. Je to onen bod, o němž se včera hovořilo ve vztahu k tomu, že musíme ve svých bolestech a utrpeních vidět něco, co někdo chytřejší v nás vyhledává, aby překonal určité nedokonalosti, a že my právě proto klidně snášíme své bolesti, kráčíme dál po své cestě. Toto nezůstává nepochopeno, ale něco jiného; - to, že naproti tomu musíme brát rozkoš a radost jako něco, čeho se nám dostává bez naší zásluhy, aniž bychom to museli vztahovat ke své individuální karmě, že bychom to měli spíše považovat jako jakousi milost, jíž jsme zapojeni do vševládajícího ducha. Prosim, abyste to nebrali tak, jako kdyby hlavní důraz spočíval v tom, že se nám radostí dostává jako daru božských, duchovně vládnoucích mocností, ale prosím, aby se hlavní důraz kladl na to, že bylo řečeno: „Chceme-li porozumět své karmě, nemusíme brát ohled na to, že tyto věci jsme dostali přiděleny milostí.“ Tedy tak, že radost a rozkoš jsou nad námi vylity jako milost. Člověk, který chce ve své karmě rozumět své radosti a rozkoši tak, jako kdyby ho chtěli bohové vyznamenat a postavit ho vznešeně nad všechny ostatní, dosáhne pravého opaku. Nesmíme to v žádném případě pojímat tak, jako kdyby se nám jich dostávalo za tím účelem, abychom se pokládali za zvýhodněné před ostatními. Musíme je chápat, jako by nám byly přiděleny jako podnět, abychom se cítili v milosti oněch božsky duchovních bytostí. Tedy tento pocit být v milosti je to, co znamená pokrok, ostatní by nás zcela zásadním způsobem vrhlo v našem vývoji zpět. Ty, člověče, nesmíš věřit, že můžeš přijít k čisté rozkoši a radosti zvláštními přednostmi karmy, ale musíš věřit, že k tomu můžeš přijít jen tím, že žádné přednosti nemáš. Obzvláště potom máme konat díla milosrdenství - co už dělat lepšího - když trpíme hořem a bolestí. Poukaz, že se máme učinit hodni milosti, to je to, co nás vede kupředu. Nebyl by tedy oprávněný názor mnohých lidí, že ten, kdo je naplněn radostí a bohatý, si to zasloužil; tomu se právě má zabránit. Prosim, aby se toto vzalo jako odkaz, kterým by se dalo zabránit nedorozumění.

Dnes volně rozšíříme o něco dále své úvahy o karmě, o karmě a svém prožívání ve světě, takže nám může být duchovní věda životní silou. Budeme-li pozorovat svůj život a to, co se s námi děje, budeme mít především dvojí druh zážitků. Jeden druh může být ten, že si můžeme říci: „Ano, tu mě postihlo neštěstí nebo tu mě postihlo to nebo ono.“ Dejme tomu, že mě postihlo neštěstí. Zaměřím-li svoje myšlenky na neštěstí, které mě postihlo, budu si možná moci říci: „Kdybych nebyl s ohledem na to či ono liknavý nebo ničema, toto neštěstí by mě nepostihlo.“ Vždycky nelze takto rozjímat běžnými, normálními prostředky vědomí; v četných případech shledáme, že si neumíme zodpovědět, jak takové neštěstí souvisí s událostmi našeho současného života. Skrze prostředky běžného vědomí budeme mít přímo důvod, abychom řekli o mnohém, co se nám přihodí: „Do našeho života se vloudila náhoda, nevidíme zde žádnou skutečnou souvislost.“ Budeme moci také rozlišovat, čeho jsme schopni, které věci se nám naskytnou nebo nenaskytnou. U mnohého, co se nám nepodaří, shledáme pochopitelné, že se nám to muselo nepodařit, protože jsme byli líní nebo nepozorní nebo podobně. U mnohého však nebudeme moci ihned prohlédnout svými silami a schopnostmi souvislost. Proto je užitečné rozhlédnout se někdy právě z tohoto hlediska po svých vlastních zážitcích, rozlišovat právě ty věci, o nichž se může říci: „Nepovedly se mi, je to, jako by se mi neměly povést, aniž na tom mám vinu.“ U jiných věcí řekneme: „Vlastně se divím, že se povedly.“ A právě těmito věcmi se budeme zabírat. A pak se budeme zabírat těmi věcmi, které zasahují do života jako náhoda, o nichž si vůbec neumíme představit, že mohou souviset s příčinami, které je způsobily - tedy náhodnými věcmi a těmi, které jsme udělali, aniž se naše schopnosti zdály být tomu odpovídající. To vše vyhledáme a opravdu velmi se do toho zahloubáme.

Uděláme zvláštní věc. Zkusíme si jen představit o všem, co se nám přihodilo, že bychom to přece jen chtěli sami, že bychom přímo k tomu rozvinuli vůli. Dejme tomu, že by se byla uvolnila taška ze střechy a že by nám padla na rameno. Zkusme si představit, že nás to nepostihlo náhodou. Vypravujeme si přímo myšlenku: „Jak by tomu bylo, kdybys byl na střeše, uvolnil tašku tak, aby volně visela, běžel bys dolů, a to tak rychle, že bys dolů došel právě ve chvíli, když tam dopadla padající taška a ta by tě zasáhla!“ - Tedy zauvažujme tak. Nebo řekněme, kdybychom se zdánlivě bez důvodu nachladili, jak by to probíhalo, kdybychom to udělali sami? Například jak se nešťastná dáma, nespokojená se svým osudem, úmyslně vystavila nachlazení, na jehož následky také zemřela. Tedy věci, které bereme jako náhodné, uvedeme do myšlenkového pojetí, jako kdybychom je byli pečlivě připravili tak, že by nás postihly. Stejně tak to uděláme s těmi věcmi, které

souvisejí s našimi schopnostmi a vlastnostmi. Řekněme, že se nám něco nepovede. Například, zmeškáme-li vlak, tu si nepředstavíme, že jsou tím viny všechny možné vnější poměry, ale uvědomíme si, že jsme jej zmeškali svou ničemností. Vymysleme si to na zkoušku takto: Uděláme-li to, přijdeme na to, že postupně z těchto myšlenek budeme moci vyfantazírovat jakéhosi člověka. Byl by to zvláštní člověk, kterého si tu vyfantazírujeme; - člověk, který by udělal toto všechno: že nám padne kámen na rameno, že dostaneme tuto nebo onu nemoc a tak dále. Přirozeně poznáme, že to nejsme my sami. Ale takového člověka si zcela jasně vykreslíme. Poté na takovém člověku uděláme opravdu zvláštní zkušenost. Přirozeně, že to neudělal, že je vysněný; po nějaké době však zpozorujeme, že se už od tohoto člověka nemůžeme odpoutat. Té myšlenky se už nezabýváme. A kupodivu nezůstane takovým, jakým je. Oživne v nás, promění se v nás. A pak, když se proměnil, nabudeme dojem, jako kdyby tento člověk v nás přece jen vězel. A získáme tím kupodivu stále více jistoty: my sami jsme přece určitým způsobem připravili, co jsme si tu vylíčili. To znamená, že toto není na žádný pád pocit, že bychom to někdy opravdu udělali, avšak jsou to myšlenky, které přece jen odpovídají tomu, co jsme určitým způsobem udělali. Řekněme si: tady a tady jsi udělal něco, čím teď trpíš, máš to za to nebo za ono. Je to velmi dobré cvičení, abychom utvořili jakousi paměť myslí pro své dřívější inkarnace. Na naši duši se tím klade něco, z čeho můžeme vycítit, že jsi tady byl a že sis to připravil.

Budete moci pochopit, že vytvoření vzpomínky na dřívější inkarnaci nemusí být nijak lehké. Jen si totiž pomyslete na to, jak se musíte rozmýšlet, abyste se rozpomněli dokonce i na to, co jste nedávno zapomněli. Musíte se pracně rozmýšlet. Člověk dokonale zapomněl na to, co prožil v dřívějších inkarnacích; potom toho musí hodně udělat, aby přišel paměti na pomoc. A toto je cvičení. Kromě toho, co bylo řečeno ve veřejných přednáškách, budiž zde řečeno, že člověk zpozoruje, že se dostane ke vzpomínce: To jsi dříve sám připravil!

Nepohrdejme takovými pravidly, která nám jsou dávana-neboť se při tom dozvíme stále více, život se nám projasní, a stáváme se v životě silnějšími a silnějšími. Dozvíme se už, jestliže jsme tojednou udělali, a jestliže jsme nabyli pocitu: byl jsi tady a sám jsi to udělal - že se potom stavíme vůči budoucím událostem, s nimiž se setkáváme, naprosto jinak. Změní se tím celý stav naší myslí. Zatímco možná dříve jsme měli pocit leknutí a všechny další podobné pocity, když se nám něco stalo, tak teď dostaneme něco jako pocit vzpomínky. A když se nám potom něco stane, máme už směr své myslí, která nám říká: „Ach, to je za toto nebo za ono.“ - A to je vzpomínka na dřívější život. Tím se život projasní a zklidní - a to je

to, co by lidé potřebovali, nejen ti, kteří jsou hnáni touhou po anthroposofii, ale i ti, kteří jsou mimo ni. Neplatí tedy výmluva, kterou používá hodně lidí, když říká: Co je nám do dřívějších inkamací, když si na ně nevzpomínáme! Když usilujeme o rozvažování o tomto pozemském bytí, prožijeme-li je již, pak nemusíme rozvíjet paměť v představách, v pojmech, ale budeme rozvíjet paměť v myslí své duše.

Záleželo mi na tom, abych při své návštěvě zvláště upozornil na to, že mnohé se může prakticky vžít, že mnohý člověk, který anthroposofii prakticky provádí, může nabyt pocitu, že ji prožívá.

Avšak pro člověka v průběhu jeho karmy není důležité jen to, co si přivodil v minulých inkamacích, ale prožíváme i život mezi smrtí a novým zrozením. Není to život bez událostí, ale takový, ve kterém proděláváme hodně událostí, v němž prožijeme a dovídáme se mnohé. I následky zážitků, které proděláváme v duchovním světě, vstupují do našeho pozemského života, jenže zvláštním způsobem, takže vůči těmto událostem se často cítíme nakloněni mluvit o nich jako o náhodách. Tyto události můžeme odvozovat od důležitých příhod, které jsme tam zažili.

Dnes bych vám tedy chtěl uvést něco, co je zdánlivě vzdáleno první části našich úvah. Uvidíte, jak to může být důležité pro všechny lidi a jak je vlastně nutno posuzovat zdánlivé náhody v životě, jaký mohou mít hluboký význam v tajemných souvislostech života.

Musím poukázat na historickou událost, která není uchována v dějepisných knihách, ale v kronice akáša. Musím především upozornit, že naše duše, jak tu teď jsou, ano, my všichni jsme byli vtěleni v pozemských tělech neustále za nejrůznějších poměrů, žili jsme vtěleni ve staré Indii, Persii, Egyptě, Řecku. Neustále jsme patřili očima na jiné poměry, neustále jsme zachycovali jiné poměry; má smysl, že procházíme inkarnací za inkarnací, kdybychom nebyli prožili tyto různé věci, nemohli bychom nyní svůj život takto prožívat. Něco úplně zvláštního prožily duše těch lidí, kteří žili ve dvanáctém, třináctém století našeho letopočtu. Tehdy totiž pro lidstvo nastaly úplně zvláštní poměry. Nyní je tomu totiž, řekněme, skoro sedm set let. Můžeme říci, že tehdy nastaly pro lidstvo takové poměry, že lidské duše byly nejvíce odloučeny od duchovního světa, byla tu duchovní temnota; a tenkrát nebylo možné ani to, aby se dokonce pokročilí duše dostaly do bezprostředního spojení s duchovním světem. Ani zasvěcenci z dřívějších inkamací nemohli ve třináctém století nahlédnout do duchovního světa. V tomto století byly brány duchovního světa zavřeny nejvíce, a lidé, jestli byli zasvěceni dříve, mohli si sice vzpomenout na své dřívější inkarnace, ale sami nemohli ve třináctém století nahlédnout do duchovních světů. Lidé totiž museli jednou prodělat tento pokles, museli najít brány k

duchovnímu světu zavřeny. Samozřejmě, že i tehdy existovali lidé duchovně vysoce vyvinutí, ale museli také prodělat ten stav, který zde byl uprostřed třináctého století, stav zatemnění. Tento stav skončil uprostřed třináctého století, a tu se v jedné krajině v Evropě vytvořilo něco zvláštního. Místo nemůže být nyní uvedeno, avšak možná že bude možné oznámit je při nějaké přednášce na pobočce. Z tohoto soumraku jasnozřivého života vzešlo dvanáct velkých vynikajících evropských mudrců, kteří se zvláštním způsobem duchovně vyvinuli. Zaměříme-li se na těchto dvanáct největších mudrců Evropy, musíme jich nejprve sedm oddělit a zaměřit se na těchto sedm. Těchto sedm si v této době vzpomnělo na svá dřívější zasvěcení, na své iniciace. Tato vzpomínka s poznatky, které jim zůstaly, byla taková, že těchto sedm mudrců v sobě opakovalo stav, který dříve prožili, který prožili v době po atlantské katastrofě, který prodělali v prastaré indické kultuře. Učení sedmi svátých rishiů Indů povstalo opět v duších sedmi mudrců v Evropě. Byli sedmi paprsky svaté moudrosti; takže v srdcích těchto sedmi moudrých mužů - kteří se shromáždili prostřednictvím velké světové karmy na určitém místě v Evropě, kde se mohli opět shledat - existovala dávná posvátná atlantská kultura. K těmto sedmi přistoupili čtyři. Z těchto čtyř první vyvinul první období po atlantské katastrofě - praindickou kulturu. Jeho duševní bytost zazářila opět znovu v duši osmého. Ten, jenž v sobě nesl praperskou kulturu, nechal rozzářit svou duševní bytost v duši devátého, třetí nechal rozzářit kulturu třetího období, egyptsko-chaldejské kultury v duši desátého, a čtvrtý, jehož duševní bytost nesla v sobě řecko-latinskou kulturu nechal ji opět rozzářit v duši jedenáctého. Co tenkrát existovalo jako kultura současnosti, co se mohlo prožít v současnosti, co se tady lidé mohli dovědět, to žilo ve dvanáctém. Ve dvanácti mužích, kteří se sjednotili ve zvláštním poznání, existovalo dvanáct různých hledisek lidského duchovního vývoje. Existuje tajemství, že všechna náboženství a všechny filosofie, které jsou možné, lze odvodit z dvanácti základních typů". A zda-li vezmeme buddhismus, brahmanismus, védantu, materialismus, vše se dá rozvést do dvanácti hledisek, jen si musíme počínat moudře. Takže v onom kolegiu dvanácti moudrých mužů bylo sjednoceno to, co bylo rozšířeno po celé Zemi jako rozličná lidská hlediska, rozličná náboženství, filosofie a jiné světové názory.

Když soumrak pominul a opět se mohlo trochu pracovat duchovním způsobem, potom přišel k oněm dvanácti mužům třináctý. Tento třináctý se k tomu dostal podivuhodným způsobem. Co teď vyprávím, to patří k oněm událostem, které se mohou dít ve vývoji lidstva skrytě, ale jen jednou. Nemohou se opakovat a nikomu se to nevypráví z toho důvodu, aby to

* Viz Rudolf Steiner, „Lidská a kosmická myšlenka“, 4 přednášky, Berlín,

napodobil, ale z důvodu naprosto jiného. Ten třináctý byl zvěstován pro těch dvanáct jasnozřivých mudrců podivuhodným způsobem; když pominul soumrak a mohly se rozvinout první paprsky jasnozření, věděli: teď se musí narodit dítě, které má za sebou velmi významné a podivuhodné inkarnace. Především věděli, že k jedné inkarnaci došlo v době, kdy se odehrálo mystérium na Golgotě. Vědělo se tedy, že se vrací současník událostí v Palestině a tato následující inkarnace tenkrát ve třináctém století za zvláštních okolností narozeného dítěte, byla taková, že se nedalo říci, že by byl zrozen jako vznešená osobnost. To je vůbec nehezký zvyk, že se chce vždycky sáhnout do minulosti na důležité osobnosti, když se mluví o dřívějším životě. Je to zlozvyk, který je až příliš rozšířen. Často se mi stalo, že nejrůznější lidé chtěli sáhnout do minulosti na historické osobnosti a osobnosti evangelií jako na své inkarnace. Nedávno přišla jedna dáma, která tvrdila, že byla Marií Magdalenou. Řekl jsem jí, že už je čtyřicet let Marie Magdalena, s kterou jsem se v životě potkal. - Musí se sáhnout k největší opatrnosti, aby nevzniklo nic fantastického!

Dějiny nám také vyprávějí opravdu málo o tom, jak jdou za sebou inkarnace této osobnosti třináctého. Neustále se znovu a znovu rodil s vynikajícími, významnými vlastnostmi mysli a srdce. Vědělo se, že se opět narodí, a že je předurčen k tomu, aby znamenal něco naprosto zvláštního pro lidstvo. Díky své jasnovidnosti to vědělo oněch dvanáct mužů, kteří nyní mohli převzít toto dítě do své výchovy a mohli zařídit, že bylo od samého počátku úplně vzdáleno od světa. Bylo zcela vyňato z rodiny a převedeno do výchovy a péče oněch dvanácti mužů. Vychovávali je s veškerou pečlivostí, podle pravidel svého jasnozření, takže vše, k čemu tu z inkarnaci existovalo nadání, jako síly se v tomto dítěti postupně mohlo opět vytvořit. Poznáte, že o této události zůstalo nejasné vědomí plné předtuch u těch, kteří něco věděli o záležitostech duchovního života. Dal jsem přednášet z básně, v níž žije toto tušení. Báseň „Tajemství“ od Goetha byla opakovaně přednášena. Goethe mluvil o tomto kolegiu dvanácti z hlubokého tušení a reprodukoval jejich stavy mysli. Nebyl to bratr Marek, ale ono dítě, o němž vám vyprávím, že bylo od prvních dní po svém narození vzato do výchovy dvanácti, až se stalo mladíkem. Toto dítě se vyvíjelo podivuhodným způsobem. Těch dvanáct mužů nebylo fanatiky, ale byli to osvícení, klidní, vnitřně harmoničtí duchové. Co dělá fanatik? Chce obrátit lidi pokud možno rychle; oni však obyčejně nechtějí. Každý má hned uvěřit tomu, co fanatik chce, a ten se zlobí, když se mu nevěří. Když někdo

v naší přítomnosti zastává to nebo ono, vůbec se nevěří, že chce udělat pochopitelným něco jiného; chce udělat pochopitelným to, co si myslil a čemu věřil ten, o němž se mluví. Tak jsem byl dlouho pokládán za stoupence

Nietzscheho, poněvadž jsem objektivně napsal knihu o Nietzschevi. Lidé však naprosto nechápou, že chceme něco podat objektivně, ale věří, že každý musí být fanatikem něčeho, co říká.

Těch dvanáct zajisté nebylo fanatiky a správně chlapce ochránili před naukami, které byly oděny do slov. Žili s ním pohromadě, a to způsobilo, že z nich do chlapce vstupovalo dvanáct různých světelných paprsků a on je přijímal tak, že se z nich vytvořila v jeho duši vnitřní harmonie. Nebylo by možné zkoušet ho obvyklým způsobem, ale v jeho mysli žilo, proměněno v cit a cítění, co oněch dvanáct nositelů dvanácti různých typů náboženství nechalo zářit do jeho duše. Celé utváření jeho duše, základní nálada a pojetí jeho mysli bylo harmonickou odezvou dvanácti různých vyznání lidstva, která jsou na Zemi rozšířena.

Duše tohoto člověka musela toho ovšem hodně nést a následek byl, že tato duše působila zvláštním způsobem na tělo. Právě z toho důvodu, že nastalo to, co teď vyprávím, není možné, aby se to opakovalo; mohlo se to odehrát jen v onom okamžiku. A bylo podivuhodné, že čím byl duševní obsah tohoto dítěte větší, harmoničtější, tím jemnější bylo jeho tělo, neustále jemnější a jemnější. A v určité chvíli se tělo stalo tak jemné, že se stalo doslova průhledné, že bylo možno vidět skrze jednotlivé články. A tento mladík jedl neustále méně a méně, až nakonec úplně přestal jíst. Pak upadl na celé dny do apatického stavu: duše vystoupila z těla, a po několika dnech se opět do těla vrátila. Teď byl mladík vnitřně úplně proměněn. Dvanáct rozličných paprsků lidských světových národů bylo spojeno jako do jednoho světla a on začal vykládat nejpodivuhodnější, nejmocnější tajemství. Neříkal, co říká první, druhý, třetí, říkal v úplně nové formě, podivuhodným způsobem věci, které by museli říkat všichni dohromady, věci, v nichž bylo spojeno všechno to, co ti ostatní věděli a říkal to tak, jako by se tato nová moudrost v něm právě narodila, jako kdyby v něm mluvil vyšší duch, takže všech těchto dvanáct mužů se teď mohlo naučit něčemu novému. A oni všichni se od něho učili, bylo jim dáno nekonečně mnoho. Každému zvlášť bylo poskytnuto dokonalejší vysvětlení toho, co věděl dříve.

Vylíčil jsem vám první školu Christiana Rosenkretze; tento třináctý je totiž ona individualita, kterou označujeme jako Christian Rosenkretz. V oné inkarnaci zemřel velmi brzy, měl jen krátký pozemský život. Narodil se opět ve čtrnáctém století a žil tenkrát déle než sto let. Tu se v něm objevilo opět všechno to, co se v něm vytvořilo ve třináctém století. Tenkrát ve

třináctém století měl krátký, pak ve čtrnáctém století dlouhý život. První polovinu posledně jmenovaného využil k velkým cestám, aby navštívil rozličná kulturní místa Evropy, Afriky, Asie, aby poznal to, co v něm tenkrát ve třináctém století vzniklo. Pak se vrátil do Evropy. Někteří z těch, kteří ho ve třináctém století vychovali byli opět inkarnováni, přidružili se další. Tenkrát byl dán vznik zvláště tomu proudu, který nazýváme rosenkruciánský. A Christian Rosenkreutz se neustále vracel v četných vtěleních.

Svou osobností však působí až do dnešní doby i v kratších mezidobích, v nichž není inkarnován; ano, duchovně působí do lidí svými vyššími těly tak, že s nimi nemusí být spojen v prostom. Musíme si tedy toto tajuplné působení znázornit.

Chtěl bych vám nejdříve uvést příklad. Pro ty, kdo spoluprožívají okultní duchovní život, vyšlo najevo něco velmi podivuhodného. Když totiž člověk spoluprožíval věci, které se kolem nás odehrávaly na duchovní rovině, například v osmdesátých až devadesátých letech minulého století, pak mohl okultně pociťovat určité vlivy podivuhodné osobnosti - uvádím jen jeden případ z mnohých - ale projevovaly se tak, že člověk se při nich necítil úplně dobře. A všichni ti, kdo mohou cítit vlivy současníků, kteří prodlévají daleko v prostoru, mohli tenkrát pociťovat něco zářícího, co vycházelo z jedné osobnosti, co ale nebylo úplně harmonické. Přišlo nové století a tu se udělala zkušenost, že vlivy se zharmonizovaly. Co se stalo? Povím vám teď příčinu.

V roce 1900, 12. srpna, zemřela osobnost, která není dostatečně doceněna: Solovjev. Měl takové étemé tělo, že vyzařovalo daleko. Avšak hlava, intelekt, ačkoli Solovjev byl velkým filosofem - nebyly tak daleko jako duše.

Velké a krásné je jeho myšlení, avšak jeho vědomá filosofie nebyla naprosto tak hodnotná jako to, co měl ve své duši. To bylo až do jeho smrti ovlivňováno hlavou a tak to bylo pociťováno jako okultní vliv neharmonický. Když zemřel a když se mozek oddělil a étemé tělo dále vyzařovalo, bylo od svého myšlení osvobozeno, nebylo už tímto nadále dotčeno a zářilo zcela zázračným způsobem.

O takových poznatcích by někdo mohl říci: Proč by nás měly zajímat takové věci? Mluvit takto je přece čirým fantazírováním. Člověk je přece výslednicí duchovních pochodů, které jsou kolem něj; to, že někteří okultisté postřehují, že a jak zasahují, pochází z toho, že je vidí. Ale duchovní pochody zasahují i do druhých, kteří je nevidí. Vše, co se odehrává v duchovní oblasti, se navzájem ovlivňuje. Nejen to, co vyzařují třeba francouzští nebo ruští vysoce vyvinutí lidé, je pociťováno na určité části Země, ale na celé Zemi je pociťováno to, co je tak myšleno, cítěno.

Vše, co se děje v duchovním světě, na nás vykonává vliv a my nabudeme teprve pak správného pocitu, jestliže víme, že duše se nachází v duchovním světě tak, jako plíce ve vzduchu.

To, co je v éterém těle vysoce vyvinutých individualit ve zvlášť vysokém stupni—to vyznačuje a působí na ostatní lidi. Tak je tomu i s éterým tělem Christiana Rosenkreutze, který působí nadále ve světě. Zde však musíme zdůraznit jednu velmi důležitou, pro mnohé nejvyšší významnou skutečnost, a to je něco, co se odehrává mezi smrtí a novým zrozením a nedá se na to dívat jako na náhodu, k níž jsme dali dřívější podnět.

Christian Rosenkreutz využíval krátká období mezi inkamacemi vždycky k tomu, aby povolal duše, o nichž věděl, že jsou zralé, do jím právě vyvinutého duchovního proudu. V dobách mezi svou smrtí a zrozením se zabýval tím, aby vyvolil určitým způsobem duchy, zralé pro jeho proud. Teď však musí i lidé, jsou-li pozorní, být s to poznat, čím jim dává Christian Rosenkreutz znamení, že se smějí počítat k jeho vyvoleným. Toto znamení se dostává do života nesčetných lidí současnosti, jen se na taková znamení nedbá. Avšak mezi zdánlivě naprosto náhodnými událostmi existuje taková

- za všechny se zmíním zvláště o jedné - kterou nutno pokládat za událost, kterou naznačuje, že shledal toho, komu byla dána, za zralého mezi smrtí a zrozením. Naznačuje to zde na fyzické úrovni. Tato událost se může nazývat znamení Christiana Rosenkreutze.

Dejme tomu, že nějaký člověk ležící v posteli -již jsem vyprávěl i o jiných událostech, všechny se odehrály - náhle procitne. Je mu nevysvětlitelné, že se vzbudí a podívá se jakoby veden instinktem, na stěnu, která je jinak naprosto temná. Pokoj je matně osvětlen, stěna je temná; tu na oné stěně vidí napsáno: „Okamžitě vstaň!“ Vstane. Zdá se mu to zvláštní. Vyjde z domu a sotvaže vyšel z domu - stalo se to tak, aby nikdo jiný nemohl být poškozen

- zřítí se nad jeho postelí strop, který by ho nevyhnutelně zabil. Dal se do pátrání; vůbec žádná bytost na fyzické úrovni ho neupozornila, že má vstát. Kdyby byl zůstal ležet, byl by určitě mrtev.

Takový zážitek by se mohl chápat i následovně: Ten člověk měl asi halucinace nebo něco podobného. Může se však jít také dále. Právě takové zážitky, které mají stovky lidí, nejsou náhodné. Vždy se jedná o povolání Christianem Rosenkreutzem, neboť vždy se karma takto povolání až do tohoto okamžiku jeví tak, že se dá říci, že Christian Rosenkreutz daruje nejprve život, na který si může dělat nárok. Výslovně říkám, že do života mnoha lidí vstupují v současnosti takové zážitky, a jde o to, abychom byli pozorní. Ne vždy dojde k takovému nápadnému

případu, ale hodně lidí v současnosti něco takového prožívá. A jestliže říkám jeden večer něco znovu, děje se to naprosto úmyslně, protože mám zkušenost, že z věcí, které napůl nebo docela zapomeneme, se vyvozují podivuhodné důsledky. Říkám to proto, aby tím nebyl deprimován nikdo, kdo takový zážitek nemá;

- nemusí tomu tak být, člověk už něco ve svém životě najde - má se však pouze dostat k pátrání. Přirozeně mohu vám vyzvednout jen typickou událost. Zde máme ve svém životě skutečnost, o níž můžeme říci, že nebyla způsobena v jedné inkarnaci: Můžeme se střetnout s Christianem Rosenkreutzem v duchovním světě. Zdůraznil jsem zvlášť tento důležitý moment povolání. Mohly by se uvést i jiné, bezprostředně na duchovní svět navazující události, které je nutno hledat v životě mezi smrtí a zrozením, ale v této duchovní souvislosti se nám musí jevit jako významná právě tato událost, která tak niterně souvisí s naším duchovním hnutím.

Na základě takové události vidíte, jak musí vůči životu nastat úplně jiná nálada, chceme-li vidět to, co vlastně zasahuje do života. Většina lidí spěchá životem a nejsou pozorní. Mnozí přijdou a říkají, že se nemá přemítat, ale vyvíjet činorodý život. Jen kdyby se nedělalo tolik činů, které jsou nezralé a kdyby lidé raději trošku dumali; dělali by zralejší činy! Kdyby se jen klidně a pozorně dbalo pokynů! Často to jen vypadá tak, jako bychom dumali, ale právě klidem se nám dostane sil; pak budeme také moci sledovat, až zavolá karma a porozumíme, až zavolá. To jsou věci, na které jsem vás teď chtěl upozornit jako na takové, které nám pomohou udělat život více srozumitelným.

Událost ze třináctého století, která se mnohému člověku může zdát podivná, jsem vyprávěl čistě historicky, abych poukázal na to, na co mají lidé dbát, aby se naučili vpravit se do života a porozuměli pokynu Christiana Rosenkreutze. Aby se to mohlo stát, bylo zapotřebí konfigurace dvanácti a připojení třináctého. Právě vylíčená událost ve třináctém století byla nezbytná k tomu, aby mohl být pochopen a následován v našem a dalších stoletích takový pokyn nebo jiné podobného druhu. Christian Rosenkreutz vypracoval právě takové znamení, aby probudil pozornost lidí vůči novým požadavkům doby, aby jim dal pokyn, že mu patří, že směji věnovat život ve smyslu pokroku lidstva.

Rudolf

Steiner